

Ιερατική Σύναξη Ιανουαρίου της Μητροπόλεως Ελευθερουπόλεως

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ελευθερουπόλεως](#)

Την Τρίτη 27 Ιανουαρίου 2026 πραγματοποιήθηκε στο Συνεδριακό Κέντρο της Μητροπόλεως μας «Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος» η πρώτη μηνιαία Ιερατική Σύναξη του Νέου Έτους, παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ελευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου και σύσσωμου του ιερού Κλήρου της Μητροπόλεως.

Στην έναρξη της Ιερατικής Συνάξεως, μετά την ευλογία της βασιλόπιτας, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης απηύθυνε εγκάρδιες πατρικές ευχές προς τους κληρικούς της Μητροπόλεως, τονίζοντας ότι όλοι καλούμαστε να αγωνιστούμε ώστε η ζωή μας να καταστεί άξια της θείας ευλογίας. Ευχήθηκε η νέα χρονιά να είναι γεμάτη από έργα πίστεως και αγάπης προς τον Θεό και μεταξύ μας, επισημαίνοντας με ανθρώπινη ειλικρίνεια την κοινή επιθυμία όλων για λιγότερες

θλίψεις και δυσάρεστα γεγονότα και περισσότερες χαρές στην καθημερινή μας ζωή, πάντοτε όμως με πνεύμα υπακοής στο θέλημα του Θεού.

Ιδιαίτερως στάθηκε στο πολύτιμο αγαθό της υγείας, υπογραμμίζοντας ότι αυτή αποτελεί προϋπόθεση ώστε να μπορούμε να επιτελούμε το έργο που ο Θεός έχει αναθέσει στον καθένα μας καλώς και θεαρέστως. Στη συνέχεια, αναφερόμενος στη σημασία της διαρκούς επιμορφώσεως και της μεταφοράς της εκκλησιαστικής εμπειρίας στο σώμα της τοπικής Εκκλησίας, επεσήμανε ότι ο εισηγητής της Συνάξεως, Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Μπαρμπαγιάννης, εκπροσώπησε την Ιερά Μητρόπολή μας στις εργασίες του 10^{ου} Πανελληνίου Λειτουργικού Συμποσίου Στελεχών Ιερών Μητροπόλεων, το οποίο διοργάνωσε η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος τον Σεπτέμβριο του 2025 στο Συνεδριακό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως Περιστερίου, και για τον λόγο αυτό του ανετέθη η ευθύνη να μεταφέρει, μέσα από την εισήγησή του, τα πορίσματα, τους προβληματισμούς και τα όσα συζητήθηκαν και σχολιάστηκαν στο πλαίσιο του Συμποσίου. Με βάση αυτό το σκεπτικό, κάλεσε τον π. Αρσένιο να παρουσιάσει την εισήγησή του, τονίζοντας ότι έχει ιδιαίτερη αξία όχι μόνο η ανάγνωση των επίσημων συμπερασμάτων τέτοιων διοργανώσεων, αλλά κυρίως η ζωντανή μαρτυρία εκείνου που υπήρξε αυτόπτης και αυτήκοος των εργασιών τους.

Αμέσως μετά το λόγο έλαβε ο εισηγητής της συνάξεως Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Μπαρμπαγιάννης, Αρχιερατικός Επίτροπος Ελευθερούπολης, με θέμα: «Ιερότητα τῶν Μυστηρίων και ἡ ἔκκοσμίκευση στην ἐκκλησία». Στην εισήγησή του, με αφετηρία την εμπειρία που αποκόμισε από το 10^ο Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο, παρουσίασε με τρόπο απλό αλλά ουσιαστικό τη διπλή όψη του θέματος, υπογραμμίζοντας ότι η ιερότητα της Θείας Λατρείας και ο κίνδυνος της εκκοσμίκευσης δεν είναι δύο μακρινές πραγματικότητες, αλλά δύο «όψεις» που συχνά πλησιάζουν επικίνδυνα η μία την άλλη, αναλόγως της στάσεως και της ελευθέρως επιλογής του ανθρώπου. Στη βάση της σκέψεώς του έθεσε τη διάκριση ανάμεσα στην ευλαβική υπακοή στο Θείο Θέλημα και στην εισβολή του «εγώ» μέσα στη λατρεία, τονίζοντας ότι όταν η λατρεία μετατρέπεται σε προσωπική προβολή, σε εντυπωσιασμό ή σε αναζήτηση συγκινησιακών ερεθισμάτων, τότε χάνεται το ορθόδοξο ήθος, διαλύεται η κατάνυξη και αδυνατίζει η κοινή προσευχή του εκκλησιαστικού σώματος.

Με χαρακτηριστικά παραδείγματα ανέδειξε τη διαφορά ανάμεσα στη γνήσια μυσταγωγία και στον συναισθηματισμό, επισημαίνοντας ότι άλλο είναι το δάκρυ της κατάνυξης που γεννά μετάνοια και προσευχή και άλλο η πρόσκαιρη συγκίνηση που εξαντλείται στο «θέαμα» και με τον χρόνο ξεθωριάζει. Στο ίδιο πνεύμα στάθηκε στην ανάγκη να διαφυλαχθεί η ιερότητα της ψαλμωδίας και της

λατρευτικής τάξεως, ώστε ο ιερός ναός να παραμένει χώρος προσευχής και όχι πεδίο μεταφοράς κοσμικών προτύπων, υπενθυμίζοντας ότι η ουσία δεν είναι να «απολαμβάνουμε», αλλά να προσευχόμαστε, και ότι η Θεία Λειτουργία δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως κάτι που απλώς πρέπει να «τελειώσει γρήγορα». Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στον «θείο φόβο» ως εσωτερική στάση που πρέπει να διακρίνει πρωτίστως τον λειτουργό, ώστε όσα λέγονται και τελούνται στο Άγιο Βήμα να συνοδεύονται από συναίσθηση παρουσίας Θεού, τάξη, ευπρέπεια, καθαρότητα και αλήθεια βίου, γιατί, όπως τόνισε, η λατρεία γίνεται καθρέφτης της ζωής μας και δεν νοείται να ζητούμε τη χάρη του Θεού χωρίς στοιχειώδη ευλάβεια και συνέπεια.

Συνεχίζοντας, ανέδειξε ότι η εκκοσμίκευση δεν αφορά μόνο «έξωθεν» επιρροές, αλλά αγγίζει όλους, κλήρο και λαό, και γι' αυτό χρειάζεται διαρκής εγρήγορση, θεολογική κατάρτιση και νήψη. Έθεσε ακόμη προβληματισμούς για τη χρήση της τεχνολογίας μέσα στη λατρευτική ζωή, επιμένοντας πως ορισμένες πρακτικές, αλλοιώνουν το ήθος της Εκκλησίας και δεν θεραπεύουν την πνευματική πείνα του ανθρώπου. Με αναφορά στα συνοδικά πορίσματα, σημείωσε ότι «αντίδοτο» στην εκκοσμίκευση είναι η σωστή τέλεση της Θείας Λειτουργίας «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης», η υπακοή στο τυπικό «πάντα ευσημόνως και κατά τάξιν», καθώς και η ανάληψη ευθύνης από τους ποιμένες, ώστε οι εκτροπές να αντιμετωπίζονται με σοβαρότητα και ποιμαντική διάκριση.

Τέλος, ο εισηγητής παρέθεσε ενδεικτικά ζητήματα που σήμερα εμφανίζονται στην ποιμαντική πράξη και συνδέονται με σύγχρονες απαιτήσεις και συγχύσεις γύρω από τα Μυστήρια, τονίζοντας ότι η κατήχηση και ο διάλογος με τους πιστούς αποτελούν τον πιο ουσιαστικό δρόμο για ενημέρωση, ωρίμανση και καλλιέργεια εκκλησιαστικού φρονήματος, ιδιαίτερα πριν από την τέλεση γάμων και βαπτίσεων. Κλείνοντας, ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο για την πατρική εμπιστοσύνη και ζήτησε την ευχή του, εκφράζοντας την επιθυμία να «ζωντανέψει» το πνεύμα του Συμποσίου μέσα στην Ιερατική Σύναξη.

Μετά το πέρας της εισηγήσεως το λόγο έλαβε ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Χρυσόστομος, ο οποίος ευχαρίστησε θερμά τον π. Αρσένιο για τον κόπο και την επιμέλειά του, επισημαίνοντας ότι με παιδαγωγικό και επαγωγικό τρόπο μετέφερε στην Ιερατική Σύναξη τα συμπεράσματα και το πνεύμα του 10^{ου} Πανελληνίου Λειτουργικού Συμποσίου. Τόνισε ότι η παρουσίαση υπήρξε ιδιαίτερα κατανοητή και συγκροτημένη, προσφέροντας στο ακροατήριο καθαρή εικόνα των πορισμάτων, των προβληματισμών και των πρακτικών επισημάνσεων που κατατέθηκαν στις εργασίες του Συμποσίου, και υπογράμμισε πως αυτή ακριβώς είναι η ουσιαστική ωφέλεια της εκπροσώπησης σε τέτοιες εκκλησιαστικές διοργανώσεις: να μεταφέρεται στην τοπική Εκκλησία η εμπειρία, η γνώση και τα χρήσιμα

συμπεράσματα, ώστε να γίνονται αφορμή αυτοκριτικής, ανανέωσης και πνευματικής εγρήγορσης στη λειτουργική και ποιμαντική μας διακονία.

Στη συνέχεια, σημειώνοντας ότι τα ζητήματα που εθίγησαν δεν είναι απλώς θεωρητικά, αλλά άπτονται της καθημερινής πράξης και της ιερατικής ευθύνης, κάλεσε τους πατέρες να συμμετάσχουν ελεύθερα στη συζήτηση, η οποία εξελίχθηκε σε εποικοδομητικό και γόνιμο διάλογο, με ανταλλαγή σκέψεων, εμπειριών και προβληματισμών, ώστε μέσα από αυτή τη διαδικασία να αναδειχθούν με νηφαλιότητα οι κίνδυνοι της εκκοσμικεύσεως και να ενισχυθεί η συνείδηση της ιερότητας των Μυστηρίων, με άξονα πάντοτε τον θείο φόβο, την ευλάβεια, την τήρηση της εκκλησιαστικής τάξεως και τη γνήσια κατανουκτική συμμετοχή του λαού στη λατρεία.

